На сутринята въ Москва са събра всичкото нейнинейно селение отъ околноститѣ.

Земя не са виждаше... Въ цѣлото, широко-раззаз-разли са море отъ людье потънали домоветѣ.... Прѣносяттъ бятъ подъ триумфалнитѣ врата...

— Ако и мьртъвъ дочака!..

Това е шествие на триумфаторъ, а не погрѣбенебение генералъ...

Ето и станцията...

На платформата, траурна бесѣдка отъ черенъ каза к казми съ бѣли георгевски крьстови... Вагонътъ, тоже цѣлъ зза ь закри съ черенъ казмиръ, вече стои тукъ... Грамадна пал сѣчена до клониетѣ... Широкитѣ й листа са растилат по таванътъ на вагонътъ. Поставятъ тамъ гробътъ... Пьрв ударъ на звънецътъ.....

Гръмътъ на залповетѣ... Трясъкътъ на пушечнитѣ гъ межи, ехтящитѣ удари на топоветѣ....

Не той ли са носи отпрѣдъ бойовнийтъ ураганъ ??зъ?... Е той ли води въ огнь дружинитѣ си... Именно въ то ский гръмъ сме привикнжли да го слушаме и виждаме Глѣдамъ на другитѣ и видно че и на тѣхъ са пал тѣзи въспоминания... Тѣ задушаватъ... Побѣгнувашь ро отъ тази бесѣдка вънъ на въздухъ... Залповетѣ прѣ хж, единтѣ камбани удрятъ своята тревога надъ Москѣ

Тренътъ за тѣзи които го испровождатъ вече готовъ. Чрезъ единъ и половина часъ ще вървимъ....

Да, това дѣйствително е народно погрѣбение....

— Не ни помага.... Всичкитѣ талантливи людье мрмрмржтъ. Сега е мегданьтъ на посрѣдственностьта!...

— Единъ слѣдъ други!... И все безъ слѣда....

— Безъ слѣда ли?..... Нима духътъ на Скобелелева умрѣлъ?... Не; той останж....

— Да, но него самийтъ нѣма да има, человѣкътъ на вѣчнийтъ протестъ противъ всякой навикъ... Нѣма знамамамето..

— Той са явяваше именно такъвъ типъ на бойовен вождъ, когото французитѣ наричатъ *le grand capitaine!*....

— Е, сега и въ Питеръ нѣма да ходите, ваше прѣвъсходителство.....

— Да, знаете ли, то е точно, герой, герой.... А само доволно...

— Азъ ще ви кажж, че сега по спокойно ще бждде...

— Та какво, сега и ний трѣбва да умрѣмъ, нѣмма за що да живѣемъ!...